

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 7C/28/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818202709
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbora Kovaliková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2022:8818202709.14

Rozhodnutie

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Barbarou Kovalikovou v spore žalobcov: 1.) D. E. Z.. V., na neznámom mieste, 2.) T. E. Z.. Y., na neznámom mieste, 3.) D. S. Z.. I., na neznámom mieste, 4.) D. C. Z.. S., na neznámom mieste, 5.) N. C. Z.. S., na neznámom mieste, 6.) N. C. Z.. S., na neznámom mieste, 7.) T. S., na neznámom mieste, 8.) G. S., na neznámom mieste, 9.) D. S., na neznámom mieste, 10.) G. S., na neznámom mieste a 11.) N. S., na neznámom mieste, všetci zastúpení Slovenským pozemkovým fondom so sídlom Búdkova 36, Bratislava, IČO: 17 335 345 proti žalovaným: 1.) D.. C. J., P.. XX. XX. XXXX, Y. G. XX, XXX XX G., A. H., 2.) D.. N. Y., P.. XX. XX. XXXX, Y. P. XXXX/XX, XXX XX L., obaja zastúpení: JUDr. Martina Čelková, advokátka, Advokátska kancelária Štefánikova 22, 066 03 Humenné, IČO: 37 938 754, X.) B. Y. P.. XX. XX. XXXX, Y. I. XXXX/X, XXX XX J. P. X., o určenie vlastníckeho práva t a k t o

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaným v 1. a 2. rade p r i z n á v a voči žalobcom v 1. - 11. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

III. Žalovanému v 3. rade voči žalobcom v 1. - 11. rade nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia sa cestou zástupcu Slovenský pozemkový fond (ďalej „žalobcovia“) žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 28. 09. 2018 domáhali, aby súd určil, že nehnuteľnosti v k. ú. G. LV č. XXX ako EKN parc. č. 795, orná pôda vo výmere 223 m² je vo vlastníctve nezistených vlastníkov D. E., Z.. V. v podiele 1/3-ina; T. E., Z.. Y. v podiele 1/3-ina a D. S., Z.. I. v podiele 1/3-ina, všetko v správe Slovenského pozemkového fondu so sídlom v Bratislave, Búdkova 36, PSČ: 817 15, IČO : 17 335 345, zapísané na LV č. XXX ako EKN parc. č. 1182, lesné pozemky vo výmere 4093 m², EKN parc. č. 1344, lesné pozemky vo výmere 6253 m² sú vo vlastníctve nezistených vlastníkov D. E., Z.. V. v podiele 1/3-ina; T.O. E., Z.. Y. v podiele 1/3-ina a D. S., Z.. I. v podiele 1/3-ina, všetko v správe Slovenského pozemkového fondu so sídlom v Bratislave, Búdkova 36, PSČ: 817 15, IČO : 17 335 345, zapísané na LV č. XXX ako EKN parc. č. 796, orná pôda vo výmere 453 m², EKN parc. č. 798/1, orná pôda vo výmere 1856 m², EKN parc. č. 798/2, orná pôda vo výmere 2083 m², EKN parc. č. 799, orná pôda vo výmere 4802 m², EKN parc. č. 828, orná pôda vo výmere 1146 m², EKN parc. č. 837, orná pôda vo výmere 1108 m², EKN parc. č. 1126, lesné pozemky vo výmere 4135 m², EKN parc. č. 1131, lesné pozemky vo výmere 4917 m² sú vo vlastníctve nezistených vlastníkov D. C.Á., Z.. S. v podiele 20/140-in, N. C., Z.. S. v podiele 20/140-in, N. C., Z.. S. v podiele 20/140-in, T. S. v podiele 20/140-in, G. S. v podiele 12/140-in, D. S. v podiele 12/140-in, G. S. v podiele 12/140-in, N. S. v podiele 12/140-in, G. S. v podiele 3/140-iny, D. S. v podiele 3/140-iny, G. S. v podiele 3/140-iny a N. S. v podiele 3/140-iny, všetko v správe Slovenského pozemkového fondu so sídlom v Bratislave, Búdkova 36, PSČ: 817 15, IČO : 17 335 345 a priznal žalobcom náhradu trov konania.

2. Slovenský pozemkový fond konštatuje, že k podaniu určovacej žaloby zo strany žalobcov došlo z dôvodu spísania (a následného zápisu do katastra nehnuteľností) Notárskej zápisnice osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva N 220/2008, Nz 41340/2008 zo dňa 02. 10. 2008 k v čl. 11 žaloby špecifikovaným nehnuteľnostiam v k. ú. G. na Notárskom úrade JUDr. Štefana Štefanka vo Vranove nad Topľou, ktorou vydržiteľ Š. J., P. XX. XX. XXXX, Y. XXX XX G. XX vyhlásil, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností, nakoľko tieto nadobudol v roku 1982 v súvislosti s uzavretím manželstva od svojho otca Š.X. J., ktorý uvedené nehnuteľnosti nadobudol dedením po svojej matke oprávnenou dobromyseľnou držbou do roku 1972, kedy boli združené. Zápis predmetnej notárskej zápisnice do katastra nehnuteľností mal za následok zánik vlastníckeho práva žalobcov, pôvodných vlastníkov, k vydržaným nehnuteľnostiam. Slovenský pozemkový fond je toho názoru, že vydržiteľ Š. J. nespĺnil podmienky vydržania stanovené v § 134 Občianskeho zákonníka, žalobcovia, zastúpení SPF, preto ich vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam nikdy nestratili a sú oprávnení domáhať sa jeho navrátenia prostredníctvom žaloby o určenie vlastníckeho práva cestou príslušného súdu. Slovenský pozemkový fond ďalej konštatuje, že vydržiteľ Š. J. vydržané nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX a č. XXX daroval na základe darovacej zmluvy zo dňa 28. 06. 2017 (V 1116/2017) žalovanému v 1. rade, svojmu synovi Mgr. C. J., Y. XXX XX G. XX, P. XX. XX. XXXX a vydržané nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX odpredal na základe kúpnej zmluvy zo dňa 19. 09. 2016 (V 2306/2016) žalovanej v 2. rade D.. N. Y., Y. P. XXXX/XX, XXX XX L., P. XX. XX. XXXX. Slovenský pozemkový fond je toho názoru, že vydržiteľ Š. J. nespĺnil podmienky vydržania nevyhnutné na zákonné nadobudnutie vlastníckeho práva, nakoľko držba nehnuteľností uvedených v notárskej zápisnici nebola dobromyseľná a oprávnená. V tejto súvislosti SPF poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Mcd017/2010 z 28. 03. 2012. Pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním je potrebné preukázať splnenie zákonných podmienok vydržania (právny titul držby, spôsobilosť predmetu držby, uplynutie vydržacej lehoty, dobromyseľnosť a nepretržitosť držby). V súvislosti s podmienkami vydržania nemožno opomenúť tú právne významnú skutočnosť, podľa ktorej vydržať vlastnícke právo môže len oprávnený držiteľ, ktorý má nehnuteľnú vec nepretržite v držbe po dobu 10 rokov, pričom samotná detencia k vydržaniu nepostačuje. Oprávneným držiteľom veci je ten, kto so zreteľom na všetky okolnosti je dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí. Podľa konštantnej judikatúry súdov pre existenciu dobrej viery držiteľa nepostačí iba jeho subjektívne tvrdenie, že mu vec patrí, ale je treba, aby toto tvrdenie bolo podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno vyvodiť, že je dôvodné. Z toho plynie, že dobromyseľnosť držiteľa treba vždy hodnotiť objektívne, či tento mal alebo nemal, príp. mohol mať pochybnosti o tom, že mu vec skutočne patrí. Okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery, sú spravidla skutočnosti, týkajúce sa právneho dôvodu (titulu) nadobudnutia veci (práva) a svedčiace o poctivosti nadobudnutia, t. j. tzv. titul uchopenia sa držby (objektívne oprávnený dôvod nadobudnutia držby). Dobrá viera oprávneného držiteľa, ktorá je daná so zreteľom na všetky okolnosti veci, sa teda musí vzťahovať aj na titul, na základe ktorého držiteľ sledoval nadobudnutie vlastníckeho práva. Oprávneným držiteľom nehnuteľnosti, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že je jej vlastníkom, nemôže byť ten, kto do jej držby vstúpil na základe zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorá nebola uzatvorená v písomnej forme. Dobrá viera zaniká v okamžiku, kedy sa držiteľ zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec právom patrí. Na tom nič nemení skutočnosť, že držiteľ bol aj naďalej subjektívne v dobrej viere. K nespĺneniu podmienok vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka SPF uvádza, že notárska zápisnica JUDr. Štefana Štefanka z 02. 10. 2008, ktorou došlo k vydržaniu spoluvlastníckych podielov žalobcov v prospech vydržiteľa neuvádza žiadny nadobúdaci titul, na základe ktorého mala vydržané nehnuteľnosti nadobudnúť od žalobcov (nezistených vlastníkov) stará matka vydržiteľa Š. J., po ktorej ich mal zdediť otec vydržiteľa, ktorý ich mal darovať v roku 1982 vydržiteľovi pri uzavretí jeho manželstva. Slovenský pozemkový fond teda tvrdí, že vydržiteľ Š. J. nedisponuje „titulom“ vydržania, ktorý je nevyhnutný nato, aby v ňom vyvolal dobrú vieru, že je vlastníkom žalovaných nehnuteľností. Slovenský pozemkový fond nezistil žiadne právne skutočnosti, na základe ktorých by zo strany žalobcov ako pôvodných vlastníkov žalovaných nehnuteľností malo dôjsť k prevodu, prechodu (resp. k inému právnomu úkonu) sporných parciel v prospech vydržiteľa Š. J., resp. v prospech niektorého jeho právneho predchodcu (jeho otca alebo jeho starej matky). Taktiež tvrdenia vydržiteľa Š. J., že uvedené pozemky nadobudol jeho otec, (tiež menom Š. J.), dedením po svojej matke v roku 1972 neboli ničím preukázané, resp. minimálne nebola preukázaná skutočnosť právneho nástupníctva otca vydržiteľa po starej matke vydržiteľa. Pokiaľ ide o neformálne (ústne) právne úkony darovania, ktorými mal vydržiteľ nadobudnúť žalované nehnuteľnosti od svojho otca pri príležitosti svojho sobáša v roku 1982, SPF poukazuje na judikatúru súdov, podľa ktorej „dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať na všetky právne skutočnosti, ktoré majú za následok nadobudnutie veci alebo práva, ktoré

je predmetom držby, teda aj na existenciu písomnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti. Pokiaľ sa niekto uchopí držby nehnuteľnosti na základe ústnej zmluvy o jej prevode, nemôže byť vzhľadom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je vlastníkom veci, a to ani v prípade, že je presvedčený, že takáto zmluva nadobudnutiu vlastníctva k nehnuteľnosti postačuje“ (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/61/2001 zo dňa 02. 02. 2001, judikát R 74/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/118/2012 zo dňa 25. 06. 2013).

3. Žalobcovia, zastúpení SPF opierajú svoju aktívnu legitímáciu v tomto spore o zápisy na origináloch LV č. XXX, XXX a XXX. Pozemky vo vlastníctve štátu spravuje a s pozemkami nezistených (neznámych) vlastníkov nakladá Slovenský pozemkový fond podľa osobitných (špeciálnych) predpisov, predovšetkým zákona č. 180/1995 Z. z., v spojení so zákonom č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 229/1991 Zb.“) a zákonom SNR č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 330/1991 Zb.“). V zmysle § 34 ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb. Slovenský pozemkový fond koná za štát a neznámych vlastníkov pred súdom vo veciach nehnuteľností vo vlastníctve štátu uvedených v osobitnom predpise, podielov spoločnej nehnuteľnosti uvedených v osobitnom predpise a pozemkov, ktorých vlastník nie je známy (neznámych vlastníkov), a to aj vtedy, ak vlastnícke právo štátu a neznámych vlastníkov je sporné. V prípade tzv. nezisteného vlastníka ide o špecifický subjekt, ktorý bol zavedený do slovenského právneho poriadku na základe špeciálnych zákonov, predovšetkým zákona č. 180/1995 Z. z., ako aj ďalších špeciálnych predpisov, ako zákon č. 229/1991 Zb. a zákon č. 330/1991 Zb. V konaniach pred súdom nezistených vlastníkov zastupuje ex lege Slovenský pozemkový fond a v prípade lesných pozemkov Lesy SR, š. p. (§ 34 ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb., § 17 zákona č. 180/1995 Z. z.). Slovenský pozemkový fond je podľa § 34 zákona č. 330/1991 Zb. subjektom sui generis, so špecifickým postavením a poslaním, ktoré mu vyplýva aj z ďalších zákonov (napr. zákon č. 229/1991 Zb., zákon č. 180/1995 Z. z.). V zmysle uvedených predpisov mu okrem iného patrí aj oprávnenie, resp. právo nakladať s pozemkami nezistených vlastníkov, ako aj s pozemkami, ktorých vlastníctvo nie je evidované podľa predpisov o katastri nehnuteľností v súbore geodetických informácií a v súbore popisných informácií, alebo ak sa nepreukáže inak (§ 16 ods. 1 písm. b, c zákona č. 180/1995 Z. z.). Účelom zavedenia špecifického subjektu - nezisteného vlastníka uvedenými zákonmi bolo napomôcť pri evidencii a usporiadaní vlastníckych vzťahov a to aj v súdnych konaniach, pričom nakladanie s pozemkami nezistených vlastníkov a zastupovanie nezistených vlastníkov pred súdmi a inými orgánmi zveril zákon výslovne Slovenskému pozemkovému fondu a Lesom SR, š. p. Týmto špeciálnymi predpismi je tak zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov nezistených vlastníkov, a to aj v konaniach pred súdom, aby sa mohol uskutočniť proces, ktorý sa priamo týka práv a oprávnených záujmov nezistených vlastníkov (aby táto osobitná skupina osôb neutrpela ujmu na svojich právach). Slovenský pozemkový fond je toho názoru, že naďalej je v zmysle vyššie uvedených príslušných zákonných ustanovení oprávnený zastupovať práva a záujmy žalobcov (nezistených vlastníkov), nakoľko zo strany vydržiťľa nebolo preukázané, že on je ich právnym nástupcom resp. že žalobcovia (nezistení vlastníci) majú známych právnych nástupcov. Slovenský pozemkový fond je teda ako zástupca nezistených vlastníkov oprávnený k podaniu určovacej žaloby. Uvedenú skutočnosť SPF dokladuje výpisom z evidencie údajov o trvalom a prechodnom pobyte osôb vydaných Registrom obyvateľov SR v Banskej Bystrici zo dňa 26. 09. 2018 týkajúcim sa osôb žalobcov, podľa ktorého pri bližšej identifikácii žalobcov bolo uvedené, že „osoba sa v registri nenachádza“.

4. Slovenský pozemkový fond sa ďalej vyjadruje k právnej kvalifikácii darovacej zmluvy zo dňa 28. 06. 2017 (V 1116/2017), ktorou vydržiťľ Š. J. daroval žalované nehnuteľnosti na LV č. XXX a XXX žalovanému v 1. rade, svojmu synovi D. C. J. a k právnej kvalifikácii kúpnej zmluvy zo dňa 19. 09. 2016 (V 2306/2016), ktorou vydržiťľ Š. J. odpredal žalované nehnuteľnosti na LV č. XXX žalovanej v 2. rade, D. N. Y. Slovenský pozemkový fond konštatuje, že uvedené právne úkony považuje za absolútne neplatné z dôvodu, že odporujú zákonu, t. j. platnej právnej zásade, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práva než má sám. Darca resp. predávajúci Š. J. nebol vlastníkom darovaných (predávaných) nehnuteľností ku dňu uzavretia prevodnej zmluvy z dôvodu nesplnenia podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním uvedených v notárskej zápisnici N 220/2008, Nz 41340/2008 zo dňa 02. 10. 2008, a teda nemohol platne a účinne previesť jeho vlastníctvo na obdarovaného (žalovaného 1) resp. na kupujúcu (žalovanú v 2. rade). Vyššie uvedený právny názor korešponduje aj so slovenskou judikatúrou a právnou teóriou. Podľa § 137 písm. c) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý

právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Vzhľadom na to, že v katastri nehnuteľností je ako vlastník sporných parciel zapísaný žalovaný v 1. rade (LV č. XXX a XXX) a žalovaný v 2. rade (LV č. XXX), táto skutočnosť obmedzuje žalobcov vo výkone ich práv ako vlastníkov sporných parciel. Žalobcovia nikdy nepreviedli vlastnícke právo k sporným parcelám od ich nadobudnutia na niekoho iného, napriek tomu nie sú v katastri nehnuteľností zapísaní ako ich vlastníci. Z vyššie uvedených skutočností tak jednoznačne vyplýva, že žalovaní aj keď sú v katastri nehnuteľností zapísaní ako vlastníci žalovaných parciel v skutočnosti nie sú ich vlastníkmi. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov určovací žaloba je spravidla vždy prípustná vo vzťahu k nehnuteľnostiam z dôvodu, že rozsudok vyhovujúci takejto žalobe, je bez ďalšieho podkladom pre zmenu zápisu ohľadom vlastníckeho práva žalobcu k spornej parcele do katastra nehnuteľností (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/36/1999). Právne postavenie žalobcov, ktorí sa cítia byť vlastníkmi sporných parciel, je bez tohto určenia ohrozené a neisté. Žalobcovia sa môžu domôcť obnovenia svojich vlastníckych práv k vydržaným nehnuteľnostiam iba prostredníctvom súdneho konania o určenie vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam. Podanou žalobou na určenie vlastníckeho práva sa môže odstrániť právna neistota v postavení žalobcov a zosúladiť stav v katastri nehnuteľností so stavom právnym. Týmto žalobcovia zastúpení SPF preukazujú naliehavý právny záujem na podanej žalobe na určenie vlastníctva k sporným parcelám.

5. K žalobe sa vyjadril podaním zo dňa 20. 03. 2019 žalovaný v 1. rade cestou právnej zástupkyne, ktorý uviedol, že so žalobou o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo dňa 01. 10. 2018 nesúhlasí, má zato, že táto je nedôvodná, a preto navrhuje súdu, aby túto v plnom rozsahu zamietol. Žalovaný v 1. rade nadobudol vlastníctvo predmetných nehnuteľností darovaním na základe Notárskej zápisnice N 86/2017, Nz 19966/2017, NCRIs 20377/2017 zo dňa 09. 06. 2017, v zmysle ktorej uvedené nehnuteľnosti žalovanému v 1. rade daroval jeho otec Š. J., P. XX. XX. XXXX. Otec žalovaného v 1. rade - Š. J. nadobudol predmetné nehnuteľnosti na základe Notárskej zápisnice N 220/2008, Nz 41340/2008, NCRIs 40939/2008 zo dňa 02. 10. 2008, osvedčením o prehlásení o nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnostiam na základe vydržania. V čase darovania predmetných nehnuteľností (09. 06. 2017) žalovaný v 1. rade bol presvedčený o tom, že ich vlastníkom bez akýchkoľvek pochybností je jeho otec - Š. J.. Otec žalovaného v 1. rade bol nerušeným vlastníkom od roku 2008 (od 02. 10. 2008), pričom toto jeho vlastníctvo za dobu takmer 10 rokov nikto nenapádal ani nesporoval, a rovnako tak otec jeho otca a ďalší predkovia boli nerušenými vlastníkmi po dobu takmer 100 rokov. Žalobcovia totiž až dňa 01. 10. 2018 podali proti žalovaným žalobu o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Teda otec žalovaného v 1. rade tomuto daroval predmetné nehnuteľnosti v dobrej viere, že je ich vlastníkom a žalovaný v 1. rade tento dar prijal rovnako v dobrej viere. Túto dobrú vieru žalovaný v 1. rade a aj jeho otec Š. J. opierali aj o to, že mali vedomosť celé ich životy, že predmetné pozemky riadne ako svoje užívali ich právni predchodcovia Š. J., P. XX.XX.XXXX a predtým jeho otec G. J., P. XXXX - manžel U. J., Z.. S., P. XXXX. U.P. J., Z.. S. bola sestra žalobcov: N. S., G. S., D. S.M., T. S., N.P. C., Z.. S.; N. C., Z.. S.; D. C., Z.. S.. Ich rodičmi boli G. S. a manželka N. H.. Žalobkyňa D. S., Z.. I., P. XXXX bola švagriná U. J., Z.. S. a manželka žalobcu N. S., P. XXXX. Podľa toho čo sa žalovaný v 1. rade dozvedel od svojich predkov, tak asi od roku 1925 začali postupne všetci žalobcovia z rodiny S. odchádzať zo Slovenska do Poľska a okolo roku do roku 1948 odišli aj všetci E.. Podľa žalovaného v 1. rade sa v ich rodine tradovalo, že S. N. E. boli rodina, no žalovaný v 1. rade už presne nevie v akom príbuzenskom zväzku. Žalovaný v 1. rade sa pamätá, ako mu hovorili, že N. E. mal asi 6 detí a jeden z jeho synov si zobral za ženu sestru U. S.. Keďže U. J., Z.. S. zomrela veľmi mladá, a ostal po nej manžel G. J. a syn Š. J., sa jej súrodenci pri odchode zo Slovenska rozhodli darovať svoje nehnuteľnosti G. J. a jeho maloletému synovi Š. J. a Š. J. tieto od tohto okamihu obhospodarovali a starali sa o ne. V tomto prípade, v zmysle zásady ochrany tej osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý - jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav, ktorý bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie potom, ako ho aproboval KN, musí byť - podľa názoru žalovaného - nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, poskytovaná ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istým svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu. V prípade vzájomnej kolízie ústavných hodnôt - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka [princíp nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet, keďže nemožno zachovať maximum z oboch základných práv (čo platí aj pre tento prípad)], treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, a chrániť, s ohľadom na okolnosti rozhodovaného prípadu, vlastnícke právo nadobúdateľa konajúceho v dobrej viere. V tomto prípade sa žalované nehnuteľnosti predávali z generácie na generáciu. Máme zato, že podľa zásad súdnej

praxe (napr. uznesenie NS SR 6Cdo/71/2011) je nevyhnutné posúdiť dobromyseľnosť nadobúdateľa - žalovaného v 1. rade a žalovanej v 2. rade. V danom prípade je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že nadobúdateľ - žalovaný v 1. rade a aj žalovaná v 2. rade sú dobromyseľní a predmetné nehnuteľnosti riadne podľa práva nadobudli. Žalobca poukazuje v tomto smere na súdnu prax v zmysle ktorej, aj keď dôsledkom vyplývajúcim zo zásady nikto nemôže na iného previesť viac práva, je nemožnosť nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti od nevlastníka, nemožno vylúčiť situáciu, keď proti princípu ochrany práva pôvodného vlastníka bude pôsobiť princíp ochrany dobrej viery nového nadobúdateľa. Žalobca tiež poukazuje na obdobné publikované rozhodnutie Ústavného súdu I. ÚS 151/2016. Taktiež poukazuje na nedbalosť žalobcov - pôvodných vlastníkov zastúpených Slovenským pozemkovým fondom, (ktorú má súd tiež riadne skúmať a na jej existenciu prihliadať) ktorí si po dobu takmer 10 rokov nekontrolovali vlastníctvo predmetných nehnuteľností, z čoho je zrejmé, že sa o tieto nestarali a nezaujímali, a z Listov vlastníctva vyplýva aj to, že vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam neboli evidované žiadne poznámky o prebiehajúcim konaní. Žalobcovia zastúpení Slovenským pozemkovým fondom až v septembri 2018 zaslali žalovanému v 1.rade Výzvu na zaslanie listín zo dňa 18. 09. 2018, v ktorej ho vyzvali na preukázanie oprávnenosti nadobudnutia vlastníckeho práva vydržitelom Štefanom Vilcegom (žalovaný to nadobudol darovacou zmluvou od otca) a vo výzve mu dali lehotu do 28. 09. 2018, v ktorej aj ak by chcel by nestihol reagovať. V tom smere je zrejmy aj ich laxný prístup pri možnosti informovania cudzích osôb nachádzajúcich sa na ich nehnuteľnosti, laxnosť vo veci tohto sporu, kedy žalobcovia nepodali ani návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ani len návrh na zápis poznámky o prebiehajúcim spore. Nedbalosť zo strany pôvodných vlastníkov - žalobcov je zrejma aj z toho, že až po tom čo bola do spisu sp. zn. 4C/32/2017 na Okresný súd Vranov nad Topľou doložená Notárska zápisnica N 86/2017, Nz 19966/2017, NCRIs 20377/2017, ktorá sa týkala aj iných ako v tomto konaní žalovaných nehnuteľností, bola podaná zo strany žalobcov žaloba, v tomto konaní. Nedbalosť žalobcov sa teda vzťahuje na viaceré nehnuteľnosti, nielen na tie, ktoré sú predmetom tohto konania. Osobitne poukazuje na to, že vo vzťahu k žalovanému v 1. rade a jeho nadobudnutiu vlastníckeho práva, žalobca neuviedol žiadne okolnosti, ktoré by toto spochybnili, resp. spochybnili dobromyseľnosť pri jeho nadobudnutí. Z pečiatky na Žalobe zo dňa 28. 09. 2018 je zrejmé, že žaloba bola na súde podaná 03. 10. 2018, teda po uplynutí 10-ročnej vydržacej lehoty, keďže otec žalovaného v 1. rade - Š. J. nadobudol predmetné nehnuteľnosti na základe Notárskej zápisnice N 220/2008, Nz 41340/2008, NCRIs 40939/2008 zo dňa 02. 10. 2008, osvedčením o prehlásení o nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnostiam na základe vydržania. Z Uznesenia Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 7C/28/2018 - 46 vyplýva, že žaloba bola podaná dňa 01. 10. 2018. Keďže ide o závažné rozdiely, je nutné, aby žalobca preukázal, ktorý deň bola žaloba na súd podaná.

6. K vyjadreniu žalovaného sa podaním zo dňa 26. 04. 2019 vyjadrili žalobcovia, ktorí uviedli, že v súvislosti s vyjadrením žalovaného sa stotožňujú len s tvrdením, že žalovaný nadobudol sporné pozemky od svojho otca Š. J. darovaním na základe darovacej zmluvy. Darovacia zmluva bola zapísaná v katastri nehnuteľností pod č. V-1116/2017 zo dňa 28. 06. 2017, výkazu zmien 23/2017. Vzhľadom k tomu, že vlastnícke právo bolo dotknuté ďalšími právnymi úkonmi, žalobca nemal inú možnosť domôcť sa vlastníckeho práva k spornej parcele len podaním súdnu cestou, čím je daný naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení. V tomto konaní, ktorého predmetom je žaloba o určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam majú za to, že právny úkon na základe ktorej nadobudli žalovaní sporné parcely je absolútne neplatný, pričom absolútna neplatnosť nastáva priamo zo zákona a na právny úkon sa hľadí ako keby nebol urobený, pôsobí od začiatku voči každému a právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností. Najvyšší súd SR už vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/96/1995, na ktoré odkázal aj v ďalších rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3Cdo/446/2013, 3Cdo/48/2013, 8Cdo/306/2014) uviedol, „že absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona, v dôsledku čoho sa naň hľadí tak, ako keby nebol nikdy urobený. Absolútna neplatný právny úkon nepôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností Na základe absolútna neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva“. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5MCdo/12/2011 vyslovil právny názor podľa ktorého „platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol platne previesť“. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 2MCdo/20/2011 uzavrel, že „ani existencia platnej zmluvy medzi prevodcom a nadobúdateľom nemôže spôsobiť prevod vlastníckeho práva na nadobúdateľa, ak prevodca sám nebol vlastníkom, alebo ak neexistuje výslovné zákonné ustanovenie, ktoré by ustanovovalo opak. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/223/2016

zo dňa 26. 01. 2017 aj napriek rozhodnutiu Ústavného súdu SR I. ÚS 549/2015 vyslovil právny názor, že je nutné zotrvať na dôslednom uplatnení zásady „nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet“ aj v prípadoch, ktoré sa môžu javiť ako nespravodlivé. Aj z hľadiska predvídateľnosti rozhodovania súdnej moci je potrebné odmietnuť možnosť nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka len na základe princípu ochrany dobrej viery aj v iných prípadoch ako tých, ktoré Občiansky zákonník výslovne upravuje“. Podľa uvedeného rozhodnutia NS SR prijatie právneho názoru, že pri nadobudnutí vlastníckeho práva prevádzanej nehnuteľnosti má právotvorný účinok sama dobrá viera nadobúdateľa v to, že kupuje od vlastníka a že zápis vlastníctva v katastri nehnuteľnosti zodpovedá právnomu stavu, by viedlo k obsolétosti tých ustanovení právneho poriadku Slovenskej republiky o vydržaní, ktoré právnu relevanciu priznávajú dobrej viere počas vydržacej doby. Podľa názoru prejednávajúceho senátu v právnej veci 3Cdo/223/2016 „k zmene náhľadu na tak významnú zásadu súkromného práva, nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet a povýšenie dobrej viery nadobúdateľa nad túto zásadu nie je možné len na základe nového výkladu doterajších ustanovení právneho poriadku, ktorý by podal súd v niektorej individuálnej veci, ale až v prípadnej budúcej hmotnoprávnej úprave“. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/223/2016 zo dňa 21. 01. 2017 vychádzal z právnych názorov vyslovených v rozhodnutiach vyššie uvedených o tom, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto nikdy nenadobudol, a teda ho nemohol ďalej platne previesť a ani existencia platnej zmluvy medzi prevodcom a nadobúdateľom nemôže spôsobiť prevod vlastníckeho práva na nadobúdateľa, ak prevodca nebol vlastníkom alebo ak neexistuje výslovné zákonné ustanovenie, ktoré by ustanovovalo opak. Rovnaký názor zastáva aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení I. ÚS 239/2016-14 z 20. 04. 2016, v ktorom konštatoval, že „dobrá viera nie je takej intenzity, aby zabránila vlastníkovi nehnuteľnosti účinne uplatňovať svoje absolútne právo“, žalovaný nemohol platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam aj napriek tomu, že vklad kúpnopredajnej zmluvy bol Správou katastra povolený, pretože nebol nositeľom žiadnych práv k nehnuteľnostiam, nemal čo previesť a nemohol previesť viac práv ako sám mal. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 549/2015, na ktorý sa vo svojom vyjadrení odvoláva žalobca, z titulu prelomenia zásady nemo plus iuris v slovenskom právnom poriadku a ktorý poskytol ochranu nadobúdateľovi vlastníckeho práva, ktorý bol v dobrej viere a robil právny úkon s dôverou v štátom vedenú evidenciu nehnuteľností je v rozpore s doterajšou judikatúrou Najvyššieho súdu SR a právnou teóriou riešiacou konflikt zásady „nemo plus iuris contra bona fide“, ale zároveň je aj v nesúlade a rozpore s následným náleznom Ústavného súdu SR I. ÚS 239/2016-14 z 20. 04. 2016. S právnym názorom prezentovaným v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 549/2015 sa nestotožňuje a zaujíma negatívny postoj aj k možnej aplikácii a právnej záväznosti uvedeného nálezu na prejednanú vec. Odkazuje na ust. čl. II ods. 2 CSP, podľa ktorého „právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít“ a tiež na ust. § 421 ods. 2 CSP, podľa ktorého „je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Poukazuje aj na odborný článok Mgr. Petra Tótha O precedenčnej záväznosti súdneho rozhodnutia (aj podľa Civilného sporového poriadku), v ktorom konštatuje, že „prvou akousi osobitosťou predmetného ustanovenia je, že za rozhodujúcu z pohľadu podmienok prípustnosti dovolania považuje dané ustanovenie výlučne prax odvolacieho súdu, t. j. už nie prax najvyšších súdnych autorít, na ktorú je odkazované v základných princípoch CSP. Z uvedeného akoby vyplýva, že z dvoch súdov, ktoré sú predurčené k určovaniu právneho vývoja u nás, t. j. Ústavný súd SR na strane jednej a Najvyšší súd SR na strane druhej, by mal určovať ráz právneho vývoja primárne Najvyšší súd SR ako súd dovolací. Práve toto hľadisko uvedené v rámci podmienok prípustnosti dovolania bude zrejme rozhodujúce i pre súdy nižšej inštancie v prípadoch, kedy bude rozhodovacia prax týchto dvoch súdnych autorít rozdielna.“ V zmysle vyššie uvedeného zastáva právny názor, že všeobecné súdy, t. j. aj konajúci súd v prejednáwanej veci by sa mali pridržať až do vyriešenia predmetnej otázky Najvyšším súdom SR k doterajšiemu výkladu, ktorý zotráva na zásade nemo plus iuris napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/107/2011. Právne závery nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 549/2015 sú záväzné len pre konajúci súd v danej veci, ale nie pre iné všeobecné súdy konajúce v iných veciach (vrátane prípadu 4C/53/2017). V takýchto prípadoch ide o individuálnu záväznosť rozhodnutia, ktorá sa týka výlučne konkrétneho prípadu, kedy môžeme hovoriť o tzv. kasačnej záväznosti rozhodnutia ústavného súdu v individuálnom prípade. Takáto tzv. kasačná záväznosť tiež nie je absolútna, lebo ústavný súd nerozhoduje veci meritorne a spravidla sa vyhýba jednoznačnej formulácii, ako by mal

všeobecný súd nakoniec rozhodnúť (odborný článok L'alík Tomáš: Aspekty súdneho precedensu v podmienkach SR, Bratislava, UK, Právnická fakulta 2013, s. 29. (SPF podotýka, že autor sa v článku pomerne podrobne a aj kriticky venuje analýze rozhodnutí Ústavného súdu SR, pričom si všima napr. nejednotnosť a opakované zmeny v jeho judikatúre na niektoré právne otázky (str. 12-14). Poukazuje na to, že, že skutkové okolnosti v prípade citovaného nálezu I. ÚS 549/2015 boli iné, než je súdený spor. S poukazom aj na vyššie uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je toho názoru, že s tým, že žalovaní nadobudli sporné parcely dobromyseľne nemožno súhlasiť. Pre uplatnenie princípu právnej istoty a ochrany vlastníckych práv k sporným parcelám nadobudnutých v dobrej viere žalovanými je nevyhnutné aby vlastnícke právo bolo nadobudnuté od skutočného vlastníka a nie od nevlastníka. Je nepochybné, že žalovaní vlastnícke právo k sporným parcelám na základe zmluvy nemohli nadobudnúť a k inému spôsobu nadobudnutia vlastníctva k sporným parcelám v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorý poskytuje ochranu k dobromyseľne nadobudnutým právam (v prípade vydržania, v prípade § 486 dobromyseľné nadobudnutie od nepravého dediča) nedošlo. Najvyšší súd SR už v obdobných veciach zaujal zjednocujúci právny názor týkajúci sa zásady „nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet,“ kde právne závery dovolacieho súdu sú postavené na tom, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto nikdy nenadobudol a teda ho nemohol ďalej platne previesť a ani existencia platnej zmluvy medzi prevodcom a nadobúdateľom nemôže spôsobiť prevod vlastníckeho práva na nadobúdateľa, ak prevodca nebol vlastníkom alebo ak neexistuje výslovné zákonné ustanovenie, ktoré by ustanovovalo opak. V tomto konaní žalobcovia opierajú svoju dobrú vieru aj o skutočnosť, že predchodcovia žalovaného v 1. rade sporné pozemky užívali celý život a rodina S. po tom, čo postupne odchádzali do Poľska a do roku 1948 aj všetci E. sporné pozemky G. J. a jeho maloletému synovi Š. sa rozhodli darovať. Právny predchodca žalovaného - G. J. otec Š. J. bol synom U. Q., Z. S., ktorá bola sestra N. S., G. S., D. S., T. S., N. C.A., Z. S.; N. C., Z. S.; D. C., Z. S.. Žalobkyňa D. S., Z. I. bola švagriná U.P. J. a manželka žalobcu N. S. (žalobcu v II. rade). Žalovaný v I. rade vo vyjadrení zo dňa 20. 03. 2019 uvádza, že jeho predchodca otec Š. J. sporné nehnuteľnosti nadobudol na základe Notárskej zápisnice N 220/2008, Nz 41340/2008, MCRIs 40939/2008 zo dňa 02. 10. 2008 osvedčením o prehlásení o nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnostiam na základe vydržania. Uvedená notárska zápisnica iba osvedčovala pravdivosť toho, že bola napísaná na Notárskom úrade vo Vranove nad Topľou notárom JUDr. Štefanom Štefankom a že Š. J., otec žalovaného v 1. rade urobil pred notárom vyhlásenie. Notárska zápisnica neosvedčovala existenciu podmienok vydržania, predovšetkým podmienku oprávnenej držby. Jednou z podmienok vydržania je právny titul vstupu do oprávnenej držby, teda takej, ktorá privedie vydržanie. Právny titul musí byť jednoznačne preukázaný, nemôže byť pochybný. V pochybnostiach, či je držba oprávnená platí, že je oprávnená, to sa však nevzťahuje na právny titul vstupu do držby. V tomto doposiaľ nebola splnená a preukázaná táto podmienka. Žalovaní žiadnym spôsobom nepreukázali tvrdenie, že sporné parcely nadobudli právnymi predchodcami žalovaného v I. rade - starý otec G. J., otec Š. J. a následne samotní žalovaní. Pritom ani dlhodobé a nerušné užívanie pozemkov žalovanými a právnymi predchodcami žalovaného v 1. rade bez preukázania oprávnenosti vstupu do držby však nemôže zakladať splnenie podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Tým nebola splnená jedna zo zákonom stanovených podmienok, ktoré sú nevyhnutné pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Najdôležitejšou podmienkou vydržania je dobrá viera držiteľa, ktorá sa týka titulu nadobudnutia držby, spôsobu nakladania s držanou vecou. Samotné užívanie cudzej veci nie je splnením podmienky vydržania, oprávnenosti vstupu do držby, okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery. Oprávnená držba zahŕňa aj omyl držiteľa, ktorý sa oprávnenne domnieva, že je vlastníkom držanej veci. Pričom oprávnená držba nemôže spočívať v takom omyle držiteľa, ktorému sa tento mohol pri bežnej opatrnosti vyhnúť. Omyl držiteľa musí byť ospravedliteľný. V danom prípade, ak by žalovaný opieral oprávnenú držbu o niektorý právny úkon, ktorý by svedčil poctivosti nadobudnutia sporných parciel titulom ústnych zmluvných prevodov vlastníctva žalobcami v 1. až 11. rade právnym predchodcom žalovaného v 1. rade tak ako to uviedol i žalovaný v 1. rade vo vyjadrení zo dňa 20. 03. 2019 a otcovi žalovaného v 1. rade v roku 1982 od starého otca žalovaného v 1. rade. Držba by musela spočívať v ospravedliteľnom omyle. V tejto súvislosti uviedol, že už od roku 1950 bol prijatý zákon č. 141/1950 Zb. účinný od 01. 01. 1951, ktorý bol s účinnosťou 01. 04. 1964 nahradený zákonom č. 40/1964 Zb., ktorý po rozsiahlych novelách platí do dnešného dňa, v ktorých bola jednoznačne upravená podmienka, že zmluvy o prevode nehnuteľností musia mať písomnú formu a pre účinnosť sa vyžadovala registrácia štátnym notárstvom a od 01. 01. 1993 do súčasnosti zápis prevodu do katastra. Obidve právne normy sú dostatočne určité a zrozumiteľné a nerešpektovanie týchto zákonných požiadaviek má za následok vznik právneho omylu, ktorý nie je so zreteľom na všetky okolnosti ospravedliteľný. Opiera sa v tomto o Ro NS SR č. 5Cdo/49/2010,

Ro NS ČR sp. zn. Cdo/490/2001, Ro NS ČR sp. zn. 22Cdo/1330/2006. Na základe vyššie uvedeného podľa názoru žalobcu predchodcovia žalovaného v 1. rade nespĺnili podmienky pre vydržanie sporných pozemkov v zmysle platných právnych predpisov.

7. K tvrdeniu žalovaného v I. rade o nedbalosti žalobcov - pôvodných vlastníkov zastúpených Slovenským pozemkovým fondom, ktorí sa takmer 10 rokov nezaujímalí a nekontrovali vlastníctvo sporných nehnuteľností o a ich laxnom prístupe pri možnosti informovania cudzích osôb (žalobcovia nepodali návrh na zápis poznámky o prebiehajúcom spore). Slovenský pozemkový fond poukazuje na to, že pri svojej činnosti v rámci správy a nakladania s pozemkami nezistených vlastníkov sa v nemalej miere vyskytujú prípady, kedy notár pri spísaní notárskej zápisnice osvedčenia o vydržaní zanedbá svoje povinnosti preveriť čo možno najpravdepodobnejšie totožnosť pôvodných nezistených vlastníkov a skutkový dej, ktorý svedčí v prospech vydržania žiadateľom a následne dôjde k prevodu nezákonne vydržaného vlastníckeho práva na tretiu osobu, ktorá bude svoje vlastnícke právo odvodzovať od nadobúdacej zmluvy s vydržateľom argumentujúc svojou dobromyseľnosťou a dôverou v zápis v katastri nehnuteľností (čo je aj v súdenom spore 7C/28/2018). Slovenský pozemkový fond ďalej konštatuje, že katastrálne odbory OÚ realizujúce zápisy notárskych zápisníc osvedčenia o vydržaní do katastra len vo veľmi obmedzenom rozsahu zasielali v minulosti SPF ako zákonnému správcovi pôdy nezistených vlastníkov oznámenia o tom, že došlo k zápisu notárskej zápisnice osvedčenia o vydržaní do katastra na úkor úbytku vlastníckeho práva nezistených vlastníkov. Aj napriek vydanému pokynu Predsedníčky Úradu geodézie kartografie a katastra SR č. P 473/2011 zo dňa 21. 01. 2011, podľa ktorého majú príslušné katastre zasielať SPF fotokópie zapísaných notárskych zápisníc, si väčšina z nich túto povinnosť neplní a SPF sa v mnohých prípadoch ani nedozvie, že došlo k zápisu notárskej zápisnice do katastra nehnuteľností alebo sa to dozvie s veľkým časovým odstupom (na základe náhodných lustrácií a informácií od tretích osôb), čo nastalo aj v súdnej veci 7C/28/2018 (notárska zápisnica je z roku 2008). Po podaní žaloby, ktorá bola doručená na vecne a miestne príslušný súd v elektronickej podobe 01. 10. 2018 a následne dňa 03. 10. 2018 doručením Slovenskou poštou, žalobcovia v zastúpení SPF na príslušný OÚ, katastrálny odbor podali návrh na zápis poznámky o začatí súdneho konania do katastra nehnuteľností pod SPFZ/28453/2018/202/1 zo dňa 13. 11. 2018. Z uvedeného je zrejmé, že ani žalobcom a ani ich zákonnému zástupcovi nemožno vytknúť nedbalosť vo vzťahu k vlastníckemu právu k súdeným nehnuteľnostiam a laxný prístup o možnosti informovania cudzích osôb. V neposlednom rade poukazuje na to, že skutočnosť, či žalobcovia v zastúpení Slovenského pozemkového fondu podali návrh o zápis poznámky o prebiehajúcom súdnom spore, a ani skutočnosť že podal žalobu v roku 2018 (takmer 10 rokov po spísaní notárskej zápisnice) nezbavuje žalovaného povinnosti preukázať pravdivosť obsahu listiny osvedčujúcej prehlásenie právnych predchodcov žalovaného v 1. rade nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnostiam na základe vydržania. V tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Mcdo/17/2010 zo dňa 28. 03. 2012.

8. Podaním zo dňa 07. 10. 2019 žalobcovia podali návrh na vstup žalovaného v 3. rade B. Y., P. XX. XX. XXXX, Y. I. XXXX/X, J. P. X., nakoľko zástupca žalobcov po podaní žaloby pri kontrole aktuálneho stavu zápisov na listoch vlastníctva na ktorých sú evidované parcely, ktoré sú predmetom tohto konania zistil, že došlo k zmena vlastníckych práv k parcelám evidovaným na LV č. XXX a LV č. 254 k. ú. G.. V čase podania žaloby na LV č. XXX k. ú. G. vlastníkom parcely KN E č. 795, orná pôda vo výmere 233 m² do vykonania zmeny bol žalovaný v 1. rade na LV č. XXX k. ú. G. vlastníkom parcely KNE č. 796, orná pôda vo výmere 453 m², parcely KNE č. 798/1, orná pôda vo výmere 1856 m², parcely KNE č. 798/2, orná pôda vo výmere 2083 m², parcely KNE č. 799, orná pôda vo výmere 4802 m², parcely KNE č. 828 orná pôda vo výmere 1146 m², parcely KNE č. 837, orná pôda vo výmere 1108 m², parcely KNE č. 1126, lesné pozemky vo výmere 4135 m², parcely KNE č. 1131, lesné pozemky vo výmere 4917 m² do vykonania zmeny bol žalovaný v 1. rade. Po podaní žaloby v katastri nehnuteľností na LV č. XXX k. ú. G. titulom kúpnej zmluvy V-1718/2019 z 26. 09. 2019 pod položkou výkazu zmien 36/19 došlo k zápisu vlastníckych práv k parcele KNE č. 795, orná pôda vo výmere 233 m², parcele KNE č. 796, orná pôda vo výmere 453 m², parcele KNE č. 798/1, orná pôda vo výmere 1856 m², parcele KNE č. 798/2, orná pôda vo výmere 2083 m², parcele KNE č. 799, orná pôda vo výmere 4802 m² v prospech vlastníka B. Y., Y. I.U. XXXX/X, J. P. X.. Žalobcovia taktiež žiadali pripustiť zmenu žaloby.

9. Uznesením OS Vranov nad Topľou, č. k. 7C/28/2018-129 zo dňa 12. 11. 2019 súd pripustil, aby do konania na strane žalovaných ako ďalší účastník konania pristúpil B. Y., P. XX. XX. XXXX, I. XXXX/X, XXX XX J. P. X. a pripustil zmenu petitu žaloby v tomto znení: „Súd určuje, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX v k. ú. G., a to: parcela registra KNE č. 795 orná pôda vo výmere 233 m², parcela registra

KNE č. 796 orná pôda vo výmere 453 m², parcela registra KNE č. 798/1 orná pôda vo výmere 1856 m², parcela registra KNE č. 798/2, orná pôda vo výmere 2083 m², parcela registra KNE č. 799, orná pôda vo výmere 4802 m² sú vo vlastníctve nezistených vlastníkov D. E., Z.. V. v podiele 1/3-ina, T. E., Z.. Y. v podiele 1/3-ina a D. S., Z.. I. v podiele 1/3-ina, všetko v správe Slovenského pozemkového fondu so sídlom v Bratislave, Búdková 36, PSČ: 817 15, IČO: 17 335 345. Súd určuje, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX v k. ú. G., a to: parcela registra KNE č. 1182 lesný pozemok vo výmere 4093 m², parcela registra KNE č. 1344 lesný pozemok vo výmere 6253 m² sú vo vlastníctve nezistených vlastníkov D. E., Z.. V. v podiele 1/3-ina, T. E., Z.. Y. v podiele 1/3-ina a D. S., Z.. I. v podiele 1/3-ina, všetko v správe Slovenského pozemkového fondu so sídlom v Bratislave, Búdková 36, PSČ: 817 15, IČO: 17335345. Súd určuje, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX v k. ú. G., a to: parcela registra KNE č. 828 orná pôda vo výmere 1146 m², parcela registra KNE č. 837, orná pôda vo výmere 1108 m², parcela registra KNE č. 1126, lesný pozemok vo výmere 4135 m², parcela registra KNE č. 1131, lesný pozemok vo výmere 4917 m² sú vo vlastníctve nezistených vlastníkov D.Z. E., Z.. V. v podiele 1/3-ina, T. E., Z.. Y. v podiele 1/3-ina a D. S., Z.. I. v podiele 1/3-ina všetko v správe Slovenského pozemkového fondu so sídlom v Bratislave, Búdková 36, PSČ: 817 15, IČO: 17 335 345.“

10. Podaním zo dňa 20. 12. 2019 sa vyjadril žalovaný v 3. rade, ktorý uviedol, že s petitom doručenej žaloby, týkajúcej sa jeho osoby, pokiaľ ide o nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX k. ú. G., ku ktorým je zapísaný ako vlastník, nesúhlasí a žalobu žalobcov žiada v celom rozsahu zamietnuť. K ostatným petitom žaloby, ktoré sa netýkajú jeho osoby, sa nevyjadruje. Dôvodom jeho nesúhlasu a návrhu zamietnutia žaloby je skutočnosť, že predmetné nehnuteľnosti nadobudol riadne kúpnu zmluvou majúcou potrebné náležitosti, v dôsledku čoho bol príslušným orgánom povolený vklad a on bol zapísaný ako vlastník nehnuteľností na LV č. XXX k. ú. G.. Pri uzavretí tejto kúpno-predajnej zmluvy vychádzal z toho, že vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpno-predajnej zmluvy, je ich odpredávateľ, ktorý bol zapísaný na liste vlastníctva. Nasvedčujú tomu aj nižšie uvádzané okolnosti: Predmetné pozemky podľa jeho vedomia získal Š. J. starší (1920-2012) v roku 1948 od vdovy a detí v tom čase už zosnulého N. S. (1897-1935), ktorí spolu s množstvom ďalších rodín poľskej národnosti z G. repatriovali do západného Poľska - tak ako to vo svojom vyjadrení k žalobe, ktorá na neho bola podaná, uviedol Š. J.. Pozemky mu S. darovali preto, lebo bol ich najbližším príbuzným, ktorý aj po roku 1948 zostával v G. (Š. J. starší bol synom U., Z.. S., narodenej 1894 v obci Dobra v okr. Limanowa v Poľsku, staršej sestry spomínaného N. S.). Skutočnosť, že J. sa v roku 1948 stali trvalými vlastníkami nehnuteľností dovtedy patriacich S. je v G. všeobecne známa a nikdy nebola nikým spochybňovaná. Bezprostrednými susedmi predmetných pozemkov S. boli jeho starí rodičia B. Y. st. (1901-1983) a N. Y., Z.. Y. (1902-1978), ktorí sa tiež v dôsledku repatriácií v roku 1948 stali vlastníkami nehnuteľností po X. E. (1893-1961) a jeho manželke D. E., Z.. V. (1898-1987). Mária totiž bola sesternicou B. Y. st. (ich matky G. Y., Z.. V. a V. V.Á. boli sestrami). Keďže J. bývali v intraviláne G., vzdialenom niekoľko kilometrov od osady Vrchy (kedysi zvané Trescinky), kde sa nachádzali pozemky S., súhlasili s tým, aby jednu časť týchto pozemkov obhospodarovali C. a druhú časť jeho starí rodičia. Po smrti svojich starých rodičov v ich užívaní ďalej pokračovali i jeho rodičia D. Y. (1939-2016) a G., Z.. Y. (1942-2019), tiež s výslovným súhlasom J.. Jeho starí rodičia zároveň vlastnili pozemky v inej časti katastrálneho územia G. v tzv. J. I. (blízko katastrálnej hranice s obcami J. a U.). Tieto pozemky zakúpili 28. novembra 1927 od G. Y. (1871 - 1941), ktorý bol strýkom jeho starej mamy N. Y., Z.. Y.. Keďže Y. od roku 1948 bývali v spomínanom dome po X. E. v X. a tam i hospodárili, na oplátku povolili J. užívať časť týchto ich vlastných opustených pozemkov vo J. I.. Jeho rodičia neskôr dali Š. J. súhlas na to, aby časť pozemkov po G. Y. J. J. I., ktoré predtým užíval, prešli do jeho vlastníctva, výmenou za to, že získajú časť jeho pozemkov po S., ktoré zas užívali oni. Chceli tým doceliť, aby právny stav odrážal skutočnosť a aby mohli sceliť svoje pozemky, keďže vlastnili susedné parcely (dnes vo vlastníctve jeho súrodencov). Z tohto dôvodu, majúci na pamäti túto dohodu a vôľu jeho rodičov, odkúpil predmetnú nehnuteľnosť od Š. J. za symbolickú sumu 1,- euro. K vyjadreniu právnej zástupkyne žalobcov uviedol, že s týmto je možné polemizovať. Teda, že notárska zápisnica, ktorou nadobudol nehnuteľnosti jeho právny predchodca, neosvedčovala existenciu vydržania. Nezakladá sa to na pravde, nakoľko ide o zákonný inštitút slúžiaci zápisu na liste vlastníctva ako inštitút nadobudnutia vlastníckeho práva. V súvislosti s tvrdeniami, že nebola dodržaná písomná forma uvádza, že je potrebné položiť otázku, z akého dôvodu vlastne právny poriadok zakotvil inštitút vydržania. Tento inštitút bol zakotvený už v uhorskom obyčajovom práve, v zákone č. 141/1950 Zb. (stredný Občiansky zákonník), v zákone č. 40/1964 Zb. a jeho neskorších novelizáciách i v inštitúte notárskych osvedčení v súvislosti s nadobudnutím nehnuteľností. Ďalej chcel poukázať na skutočnosť, že dôkazné bremeno spočíva na žalujúcej strane, a nie ako je snahou tejto, presunúť ho v celom rozsahu na stranu žalovanú. V súvislosti s tvrdeniami žalujúcej strany, že sa vraj nestotožňuje s právnymi názormi

NS SR a ÚS SR iba stručne uvádza, že si to prispôsobuje a snaží sa to prezentovať tak, ako jej to vyhovuje. Podobne je to aj s poukázaním na dohodu medzi Československou republikou a Poľskou ľudovou republikou z roku 1958, podľa ktorej majetok repatriantov prešiel do vlastníctva ČSR, avšak pokiaľ ide o predmetné nehnuteľnosti, ČSR alebo iné subjekty nie je zapísaný ako ich vlastník. Podotýka, že repatriácia S. sa uskutočnila v jeseni 1948 a týkala sa jej teda československopoľská zmluva o repatriácii z roku 1945, ktorá sa však o majetku repatriantov zanechanom v ČSR nijako nezmieňuje. Na základe vyššie uvedených skutočností, pokiaľ ide o jeho osobu - žalovaného v 3. rade - a nehnuteľností, ktorých je vlastníkom, žiada žalobu žalobcov zamietnuť. Trovy nežiada.

11. Následne sa vo veci vyjadril podaním zo dňa 14. 03. 2020 žalovaný v 1. rade, ktorý uviedol, že má za potrebné vyjadriť sa ku tej skutočnosti, že i keď trvá na všetkých svojich vyjadreniach a tvrdeniach, t. j. má za to, že keďže pri uzatváraní zmluvy s právnym predchodcom bol dobromyseľný a žiadna z vtedy známych okolností nespochybňovala vlastnícke právo jeho otca - darcu, čo by malo mať samo o sebe za následok zamietnutie žaloby, poukazuje aj na okolnosti podania žaloby žalobcom, ktorú považuje za podanú po uplynutí 10-ročnej vydržacej lehoty potrebnej na dobromyseľnú držbu nehnuteľnosti na účely jej vydržania. Žalovaný v 1. rade by tak aj pre prípad nadobudnutia nehnuteľnosti od nevlastníka (čo ale namieťa ako nesprávny právny názor) nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti vydržaním, po započítaní doby držby jeho právneho predchodcu - od vydania osvedčenia o vydržaní 02. 10. 2008 a jeho vlastnej držby od uzavretia darovacej zmluvy. Návrh žalobcu bol súdom prijatý dňa 02. 10. 2018. Po doručení písomnej žaloby však bolo zistené, že podacia pečiatka preukazujúca doručenie žaloby súdu bola súdom opatrená na žalobe až dňa 03. 10. 2018. Súd v ďalších písomnostiach, ako napr. Uznesení - výzve na vyjadrenie uviedol, že žalobca žalobu podal dňa 01. 10. 2018 a vyzval na vyjadrenie sa k nej. Po nahliadnutí do spisu žalovaným v 1. rade a informovaní sa právnej zástupkyne cestou informačnej kancelárie súdu mu bolo potvrdené, že žalobca podal prostredníctvom - pravdepodobne svojho zamestnanca, žalobu cestou e-mailu do podateľne súdu ešte dňa 01. 10. 2018. Nešlo však o podanie opatrené elektronickým podpisom doručované elektronickou cestou v zmysle zákona o e-governmente a teda nemožno e-mailové podanie osoby ani nie totožnej s osobou uvedenou v žalobe - ako osoby podávajúcej žalobu a bez pripojenej plnej moci považovať za podanie doručené dňa 01. 10. 2018. Toto emailové podanie, z ktorého vyplývalo, že ho podáva žalobca zastúpený generálnou riaditeľkou SPF G.. Š., zaslané bez elektronického podpisu a bez plnej moci či už samotnej oprávnenej osoby konať v mene žalobcu - Generálnej riaditeľky, alebo plnej moci generálnej riaditeľky pre pracovníka zasielajúceho mail obsahujúci žalobu, nie je možné považovať podanie z 01. 10. 2018 za podanie perfektné, ktoré by malo za následok prerušenie plynutia premlčacej lehoty. Mailové podanie tak bolo prijaté podateľňou súdu až (v potvrdení o prijatí podania uvedenom dni) dňa 02. 10. 2018. Žalobca síce podanie ešte doplnil, a to písomným podaním v potrebnom počte rovnopisov, vrátane príloh a plnej moci, avšak tieto boli súdu doručené až 03. 10. 2018 - ako vyplýva z pečiatky súdu osvedčujúcej deň doručenia žaloby súdu. Keďže však toto doplnenie bolo doručené po uplynutí 10-ročnej vydržacej lehoty, nemôže mať za následok zmarenie nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaných ešte dňa 02. 10. 2018. Žalovaný v 1. rade sa taktiež plne stotožňuje s vyjadrením žalovaného v 3. rade a tiež navrhuje súdu žalobu voči nemu zamietnuť. Účastníci - žalovaní v 1. a 3. rade uzatvorili kúpno-predajnú zmluvu slobodne a vážne. Žalovaný v 3. rade, ako vyplýva z jeho vyjadrenia nemal žiadnu pochybnosť o vlastníctve žalovaného v 1. rade, okolnostiach jeho nadobudnutia vlastníckeho práva od právneho predchodcu a teda o jeho oprávnení nehnuteľnosťami nakladať. Žalovaný v 3. rade v podstate potvrdil - ako je zrejmé z jeho vyjadrenia, údajne aj - všeobecne známe informácie o užívaní nehnuteľností právnymi predchodcami žalovaného v 1. rade. Aj s prihliadnutím na tieto jeho vyjadrenia, je potrebné aj vo vzťahu k žalovanému v 1. rade vyhodnotiť jeho dobromyseľnosť pri nadobúdaní vlastníctva od jeho právneho predchodcu - Š. J., ale aj dobromyseľnosť samotného Š. J., ktorý nadobudol vlastníctvo vydržaním v dobrej viere v informácie o užívaní nehnuteľností právnymi predchodcami, potvrdené aj žalovaným v 3. rade, ktorý ako bolo uvedené, ich označil ako informácie všeobecne známe. Žalovaní v 1. a 2. rade tak nadobudli vlastnícke právo od ich právneho predchodcu - Š. J., ktorý splnil všetky zákonné podmienky vydržania, riadne nadobudol vlastnícke právo vydržaním, t. j. nadobudli vlastnícke právo nie od nevlastníka ako tvrdí žalobca. Žalobca nepreukázal ním tvrdené špekulácie v žalobe a aj s poukazom na vyjadrenie žalovaného v 3. rade a na ustanovenia zákona, podľa ktorého v pochybnostiach platí, že držba je oprávnená, je potrebné považovať nadobudnutie vlastníckeho práva právneho predchodcu žalovaného v 1. a 2. rade za zákonné, a tak aj nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaných v 1. a 2. rade od právneho predchodcu za zákonné a následne aj nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaným v 3. rade za nadobudnutie v súlade so zákonom.

12. Podaním zo dňa 13. 03. 2020 sa cestou právneho zástupcu vyjadrila žalovaná v 2. rade, v ktorom uviedla, že žalobca vo vzťahu k žalovanej v 2. rade odôvodňuje svoj nárok iba tým, že nehnuteľnosti nadobudla od osoby, ktorá údajne nespĺnila podmienky vydržania stanovené zákonom, preto žalobcovia zastúpení SPF svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nikdy nestratili a sú oprávnení domáhať sa jeho navrátenia prostredníctvom žaloby. Žalovaná v 2. rade nadobudla vlastnícke právo v dobrej viere od osoby zapísanej v katastri nehnuteľností ako vlastníka, a to po 8 rokoch jeho držby, počas ktorej nebol nikým v užívaní rušený. Žalovaná v 2. rade nemala žiadne pochybnosti o zákonnosti ani dobromyseľnosti držby pôvodného vlastníka a teda v nadväznosti na to ani o zákonnosti nadobudnutia svojho vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy, v zmysle ktorej bola riadne zaplatená kúpna cena. Žalovaná nadobudla vlastníctvo predmetných nehnuteľností kúpou po podpise kúpnej zmluvy a zaplatení kúpnej ceny. Objektívne nemala a ani nemohla mať vedomosti o nadobúdaní vlastníctva právnymi predchodcami predávajúceho či samotných žalobcov. Žalovaná v 2. rade má za to, že aj pre prípad určenej neplatnosti kúpnej zmluvy sa žalovaná v 2. rade stala vlastníčkou nehnuteľností, a to najneskôr uplynutím 10-ročnej vydržacej lehoty.

13. Podaním zo dňa 18. 05. 2020 sa vyjadrili žalobcovia, ktorí uviedli, že pokiaľ má byť na prevody vlastníckeho práva sporných nehnuteľností nazerané ako na právne úkony platné, neodporujúce zákonu, musí byť preukázané vlastnícke právo pôvodného vlastníka, teda že Š. J. nehnuteľnosti skutočne vydržal a teda, že splnil všetky podmienky, ktoré zákon s nadobudnutím vlastníckeho práva v danom prípade spája a nie len formálnym spôsobom, dodržaním procesného postupu došlo k zápisu do katastra nehnuteľností. Žalovaný v 1. rade nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam bezodplatným právnym úkonom, od svojho otca, v čase predpokladajúcim a odôvodňujúcim znalosť a vedomosť obdarovaného o predmete daru, keďže darca a obdarovaný, aj dnes. uvádzajú rovnakú adresu trvalého pobytu, sú rodinnými príslušníkmi, žijú v rovnakom priestore. Žalovanými tvrdená dobromyseľnosť a vylúčenie nevedomosti žalovaného v I. rade ako obdarovaného, že vec nadobúda od nevlastníka nezhojí v danom prípade ani zápis v katastri nehnuteľnosti svedčiaci v čase prevodu darcovi. Žaloba, ktorou sa nezistení vlastníci, v zastúpení Slovenského pozemkového fondu domáhajú určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaných v žalobe, bola podaná elektronickými prostriedkami bez autorizácie dňa 01. 10. 2018. Podanie bolo doplnené, na podanie sa prihliada. Dôsledkom podanej žaloby je prerušenie plynutia 10-ročnej vydržacej lehoty ako jednej z podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. C. J. sa teda nestal vlastníkom sporných nehnuteľností v dôsledku vydržania a nestal sa ním, podľa presvedčenia Slovenského pozemkového fondu ani ako obdarovaný z darovacej zmluvy zo dňa 09. 06. 2017, nakoľko ide o právny úkon absolútne neplatný v dôsledku absencie vlastníckeho práva prevodcu. Žalovaná v 2. rade nemohla nadobudnúť predmetné nehnuteľnosti do vlastníctva ani z dôvodu vydržania, započítaním oprávnenej držby svojho právneho predchodcu, lebo tá nebola dobromyseľná. Žaloba bola na Okresný súd Vranov nad Topľou doručená 01. 10. 2018 v elektronickej podobe bez autorizácie, následne bola v zmysle požiadaviek Civilného sporového poriadku riadne doplnená do 10 dní, na podanie sa teda prihliada.

14. Podaním zo dňa 15. 12. 2020 sa vo veci vyjadrili žalovaní v 1. a 2. rade cestou právnej zástupkyne, ktorí uviedli je však nutné podotknúť, že ÚS SR pri svojom rozhodnutí skúmal intenzitu dobrej viery, čo je nevyhnutné aj v tomto konaní. Poukazujú na to, že v judikatúre ústavného súdu bola stanovená povinnosť pre všeobecné súdy zohľadňovať špecifické okolnosti a individuálne súvislosti každého konkrétneho prípadu tak, aby bolo dosiahnuté spravodlivé vyriešenie veci, t. j. také, aby úzkostlivé lipnutie na litere zákona v prospech jednej procesnej strany nespôsobil do očí bijúcu nespravodlivosť druhej procesnej strany. Žalovaný v 1. rade nadobudol vlastníctvo predmetných nehnuteľností darovaním na základe darovacej zmluvy zo dňa 28. 06. 2017 (V1116/2017) a žalovaná v 2. rade nadobudla vlastníctvo na základe kúpnej zmluvy zo dňa 19. 09. 2016 od otca žalovaného v 1. rade Š. J., ktorý ich nadobudol na základe Notárskej zápisnice N 220/2008, Nz 41340/2008 zo dňa 02. 10. 2008. Žalovaný v 1. rade bol celý svoj život presvedčený o tom, že vlastníkom predmetných nehnuteľností bez akýchkoľvek pochybností je jeho otec - Š. J. a pred ním jeho dedo, tak ako si to za celý svoj život pamätal a čoho bol svedkom. Žalovaná v 2. rade nadobudla nehnuteľnosť po tom, čo si vlastníctvo predávajúceho riadne overila v katastri nehnuteľnosti a toto bolo pre predávajúceho zapísané už 8 rokov, nebolo nijako obmedzené, nebola vyznačená žiadna poznámka či ľarcha a toto nadobudla bez akýchkoľvek pochybností o oprávnenosti predávajúceho nehnuteľnosťou disponovať. Žalovaná v 2. rade nemala vedomosť ani ju nemala odkiaľ v čase kúpy mať, za akých okolností sa predávajúci stal vlastníkom a kto bol jeho právnym predchodcom, prípadne ešte právnym predchodcom tohto predchodcu, za obdobie cca 80 rokov. V týchto prípadoch v zmysle zásady ochrany tej osoby,

ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý - jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav, ktorý bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie, potom, ako ho aproboval KN, musí byť nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, poskytovaná ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istým svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu. Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje navonok, z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol, či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdací titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám o sebe predpokladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva. Na rozdiel od preukazovania vlastníctva nebude spravidla treba, aby vydržiteľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia vlastníctva, ktorý môže byť základom pre zápis vlastníckeho práva do príslušného katastra nehnuteľností, ale postačí existencia takéhoto nadobúdacieho titulu hoci aj putatívneho, ktorý jeho vnútorné presvedčenie, že sa stal vlastníkom veci dostatočne opodstatňuje. U právnych predchodcov žalovaného v 1. rade existovalo vnútorné psychické presvedčenie, ktoré ale malo základ v konkrétnej objektívnej skutočnosti. Túto dobrú vieru žalovaný v 1. rade a jeho otec opierali aj o to, že mali vedomosť celý svoj život, že predmetné pozemky riadne ako svoje užívali ich právni predchodcovia. Právni predchodcovia žalovaného boli dobromyseľní v tom, že im sporné nehnuteľnosti patria, čo potvrdzuje ich konanie v priebehu cca 70 rokov a rovnako aj ich starostlivosť o predmetné pozemky a to, že boli v tomto nerušení, a títo boli oprávnenými držiteľmi. Tým bola splnená jedna zo zákonom stanovená podmienka, ktorá je nevyhnutná pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Trvajú na to, že postup žalobcov - pôvodných vlastníkov zastúpených Slovenským pozemkovým fondom, v prípade, že mali za to, že žalovaný v 1. rade a jeho právny predchodca otec boli v katastri nehnuteľností vedení neoprávnené, bol nedbalý a laxný. Ako aj samotná absencia akéhokoľvek záujmu o nehnuteľnosti - čo i len verbálna, nasvedčuje akceptovaniu stavu prezentovaného žalovaným v 1. rade a jeho právnym predchodcom - otcom a jeho pravdivosti. Osobitne poukazujú na to, že vo vzťahu k žalovaným a ich nadobudnutiu vlastníckeho práva, žalobca neuviedol žiadne okolnosti, ktoré by toto spochybnili, resp. spochybnili dobromyseľnosť pri ich nadobudnutí. Ich vyjadrenia sa majú týkať vyložene právnych predchodcov žalovaného v 1. rade. a žalovní by tak mali preukazovať dobromyseľnosť a vstup do držby starého a prastarého otca žalovaného v 1. rade, čo u neho samotného je spornou požiadavkou a už úplne absurdnou u žalovanej v 2. rade. K tomu je potrebné poukázať na existujúcu judikatúru. Vydržanie tak hojí najmä vady alebo nedostatok nadobúdacieho titulu. V prípade, že zmluva je neplatná pre vadu, o ktorej nemohol nadobúdateľ pri zachovaní obvyklej opatrnosti vedieť, alebo ak tu výnimočne titul vôbec nie je a nadobúdateľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že tu titul je, stane sa nadobúdateľ veci jej oprávneným držiteľom a pri splnení ďalších podmienok ju vydrží. Účelom vydržania je uviesť do súladu dlhodobý faktický stav so stavom právnym. (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/236/2012, uznesenie NS SR 5Cdo/228/2012, uznesenie NS SR 5Cdo/107/2008, uznesenie NS SR 6Cdo/47/2012, uznesenie NS SR 5Cdo/410/2013, uznesenie NS SR 6Sžo/472/2009, atď., aj rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo/11/2006, rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo/417/98, rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo/2827/99, atď.). Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vlastnícke právo vzniknúť, teda aj k právnemu dôvodu (titulu) vzniku (nadobudnutia) vlastníctva a svedčiaceho o poctivosti nadobudnutia (uznesenie NS ČR sp. zn. 22Cdo/508/2001). Oprávnená držba sa nemusí nutne opierať o existujúci právny dôvod, postačí, aby tu bol domnelý právny dôvod (titulus putativus). Ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu takýto právny titul svedčí (uznesenie NS ČR sp. zn. 22Cdo/417/98, sp. zn. 22Cdo/2827/99). Takýmto titulom (právnym dôvodom) sa môže v prípade vydržania vlastníckeho práva, rozumieť len právny úkon, ktorým sa vec prevádza na iného vlastníka, napr. zmluva kúpna, darovacia, zámenná, dohoda spoluvlastníkov o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, rozhodnutie štátneho orgánu a pod., ktoré právne úkony môžu trpieť vadou, resp. formálnymi nedostatkami, teda nemusia byť perfektné. Ani z jedného rozhodnutia prezentovaného žalobcami nevyplýva povinnosť preukazovať dôvod vstupu do držby a jej dĺžku u 3-roch či 4-roch generácií dozadu. Majú zato, že žalovaný v 1. rade i žalovaný v 2. rade môže byť dobromyseľný iba v tom, o čom má či mal preukázateľne vedomosť. Rovnako tak jeho otec, či starý otec. Preto skutočnosť, že žalovaný v 1. rade mal vedomosť o celoživotnom užívaní nehnuteľnosti svojim otcom a pred tým celoživotnú vedomosť o užívaní jeho otcom, t. j. dedom žalovaného, (pri tradovaní v rodine o v minulosti uskutočnenom dare od S.) musí byť postačujúcim preukázaním oprávnenosti držby deda a otca žalovaného v 1. rade, od ktorého žalovaný v 1. rade nadobudol vlastnícke právo. U žalovanej v 2. rade, ktorá nehnuteľnosť získala od vlastníka riadne zapísaného v katastri nehnuteľností,

rodinu ktorého nepoznala nie je spravodlivé požadovať preukazovanie vstupu do držby a jej oprávnenosť u právnych predchodcoch žalovaného v 1. rade, a toto neprímerane zasahuje do jej práv, keďže nemá možnosť riadne sa brániť. Žalovaná v 2. rade tak trvá na to, že pri nadobúdaní nehnuteľnosti dôverovala v zápis v katastri nehnuteľnosti a postupovala pri nadobúdaní nehnuteľnosti s dostatočnou odbornou starostlivosťou a opatrnosťou. Osobitne ešte poukazuje na tú skutočnosť, že skutočnosti uvádzané v čl. III vyjadrenia týkajúce sa nedostatočného výkonu činnosti notármi pri správe a nakladaní s pozemkami nezistených vlastníkov, kedy títo zanedbávajú svoje povinnosti pri zisťovaní totožnosti pôvodných nezistených vlastníkov a skutkového deja, ktorý svedčí v prospech vydržania žiadateľa, nemôžu byť paušálne vyhodnotené v neprospech žalovaných.

15. Súd vo veci pojednával dňa 09. 11. 2021, kde zástupca žalobcov uviedol, že na podanej žalobe trvá v celom rozsahu. Právny zástupca žalovaných v 1. a 2. rade uviedol, že súd nemá poskytnúť právnu ochranu tým, ktorí jednú v rozpore s dobrými mravmi. Slovenský pozemkový fond je tzv. štátna autorita, ktorá má pôsobiť v rámci tohto štátu autoritatívne a nie podať posledný, resp. tri dni po vydržacej lehote návrh na súd, ktorým ani neviem si predstaviť, čo dosiahol pre neznámých vlastníkov. Zároveň poukázal na fakt tzv. nedbalého vlastníka, ktorému taktiež neprináležia práva, pokiaľ sa počas svojej existencie lehoty 10-ročnej nesnažil nejakým spôsobom domáhať výkonu svojich práv, ale zároveň nedopustiť, aby bola tzv. nová vznikajúca škoda novým vlastníkom preukázaná. Následne zástupkyňa žalobcov uviedla, že podľa nej je irelevantné, či by žaloba bola podaná v prvý deň plynutia 10-ročnej lehoty alebo posledný deň, nakoľko uplynutie lehoty je len jednou z podmienok posudzovania vydržania. Čo sa týka označenia žalobcu ako nedbalého vlastníka tak tu poukazuje na to, že SPF je len správcom týchto nehnuteľností a má ich tisíce hektárov a nie je možné ho dávať na úroveň vlastníka, ktorý sa skutočne stará o tieto nehnuteľnosti. Žalovaný v 3. rade uviedol, že on kupoval pozemok od žalovaného v 1. rade v dobrej viere, že sa jedná o pozemok, ktorý mu patrí, pretože už celé generácie dozadu sa právni predchodcovia žalovaného v 1. rade o tieto pozemky starali a navzájom si ich darovacími zmluvami vlastne, nie písomnými iba ústnymi, odovzdávali ďalej a všetci vedeli, ktorý pozemok komu patrí. Taktiež poukázal nato, že žalobcovia v 1. a 2. rade E., že keby boli niekde nablízku, tak by to určite vedeli potvrdiť tieto skutočnosti, že takto to bolo. Taktiež poukazuje na zmluvu medzi ČSR a Poľskou republikou, ktorá podľa jeho tvrdenia platila až neskôr v 10-tych rokoch, ale keď odchádzali S. a E. do Poľska tak v tom čase táto zmluva ešte neplatila, žeby bolo potrebné nejaké pozemky vracať štátu. Taktiež poukazuje na to, že jeho rodina takisto vlastní v rovnakej situácii pozemky, ktoré taktiež boli darované a nikto to nespochybňuje. V ich prípade bolo vlastníctvo prepísané ešte za socializmu a ich predchodca býval stále na uvedených pozemkoch. Tieto pozemky neboli prázdne, čiže on si toto svoje vlastníctvo vybavoval. A čo sa týka prípadu J., tak tam boli tieto pozemky opustené a v tom vidí hlavný problém.

16. Súd následne pojednával dňa 18. 03. 2022 v neprítomnosti zástupcu žalobcov, kde právny zástupca žalovaných v 1. a 2. rade uviedol, že má za to, že neboli súdu predložené zákonné plnomocenstvá žalobcu p. E. D. a spol. Majú zato, že Slovenský pozemkový fond (SPF) má spravovať majetky štátu a majetky vlastníkov. V tomto konaní však nie je predložené zákonné plnomocenstvo. Majú zato, že SPF nie je legitimovaný v tomto konaní. Poukazujú na nález Ústavného súdu, ktorý zamietol sťažnosť SPF v úplne obdobnom právnom konaní, kde taktiež SPF nebol legitimovaný.

17. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a prílohami žaloby, a to najmä výpisom z listu vlastníctva č. XXX, katastrálne územie G., výpisom z listu vlastníctva č. XXX, katastrálne územie G., výpisom z listu vlastníctva č. XXX, katastrálne územie G., Notárskou zápisnicou N 220/2008 zo dňa 02. 10. 2008, sobášnym listom N. S., sobášnym listom Š. J., čestným prehlásením detí Š. J., P. XX. XX. XXXX, zomr. 21. 06. 2012, vyjadreniami zástupcu žalobcov a žalovaných ako aj ostatným spisovým materiálom, a zistil nasledovný skutkový stav:

18. Nehnuteľnosti zapísané v k. ú. Jasenovce na LV č. XXX ako EKN parc. č. 795, orná pôda vo výmere 223 m² boli pôvodne zapísané na nezistených vlastníkov Mária E., Z.. V. v podiele 1/3-ina; T. E., Z.. Y. v podiele 1/3-ina a D. S., Z.. I. v podiele 1/3-ina, na LV č. XXX ako EKN parc. č. 1182 lesné pozemky vo výmere 4093 m², EKN parc. č. 1344 lesné pozemky vo výmere 6253 m² na nezistených vlastníkov D. E., Z.. V. v podiele 1/3-ina; T. E., Z.. Y. v podiele 1/3-ina a D. S., Z.. I. v podiele 1/3-ina, na LV č. XXX ako EKN parc. č. 796 orná pôda vo výmere 453 m², EKN parc. č. 798/1 orná pôda vo výmere 1856 m², EKN parc. č. 798/2 orná pôda vo výmere 2083 m², EKN parc. č. 799 orná pôda vo výmere 4802 m², EKN parc. č. 828 orná pôda vo výmere 1146 m², EKN parc. č. 837 orná pôda vo výmere 1108 m², EKN parc. č. 1126 lesné pozemky vo výmere 4135 m², EKN parc. č. 1131 lesné pozemky vo výmere

4917 m², na nezistených vlastníkov D. C., Z.. S. v podiele 20/140-in, N. C., Z.. S. v podiele 20/140-in, N. C., Z.. S. v podiele 20/140-in, T. S. v podiele 20/140-in, G. S. v podiele 12/140-in, D. S. v podiele 12/140-in, G. S. v podiele 12/140-in, N. S. v podiele 12/140-in, G. S. v podiele 3/140-iny, D. S. v podiele 3/140-iny, G. S. v podiele 3/140-iny a N. S. v podiele 3/140-iny. Dňa 02. 10. 2008 bola spísaná Notárska zápisnica N 220/2008 notárom JUDr. Štefanom Štefankom, ktorou si právny predchodca žalovaných, Š. J., osvedčením o prehlásení účastníka o nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnostiam na základe vydržania podľa § 63 zák. č. 323/92 Zb. v znení neskorších predpisov osvedčil vlastníctvo k sporným parcelám, ktoré nadobudol v roku 1982 v súvislosti s uzavretím manželstva od svojho otca Š.X. J., ktorý uvedené nehnuteľnosti nadobudol dedením po svojej matke a oprávnenou dobromyseľnou držbou do r. 1972, kedy boli združené. Vlastníctvo k nehnuteľnostiam tak nadobudol dňom 01. 01. 1993. Š. J. časť vydržaných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX a nehnuteľnosti na LV č. XXX daroval na základe darovacej zmluvy zo dňa 28. 06. 2017 (V 1116/2017) žalovanému v 1. rade, svojmu synovi D.. C. J., Y. XXX XX G. XX, P. XX. XX. XXXX časť nehnuteľností zapísaných na LV č. 176 previedol na základe kúpnej zmluvy zo dňa 26. 09. 2019 (V 1718/2019) na B. Y., Y. I. XXXX/X, J. P. X. - žalovaný v 3. rade a vydržané nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX odpredal na základe kúpnej zmluvy zo dňa 19. 09. 2016 (V 2306/2016) žalovanej v 2. rade - D.. N. Y., Y. P. XXXX/XX, XXX XX L., P. XX. XX. XXXX. Žalobcovia, zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, sa podanou žalobou domáhajú, aby súd určil, že uvedené nehnuteľnosti sú vo vlastníctve nezistených vlastníkov, a to: D. E., Z.. V.; T. E., Z.. Y.; D. S., Z.. I.; D. C., Z.. S.; N. C., Z.. S.; N. C., Z.. S.; T. S.M., G. S., D. S., G. S., N. S., všetko v správe Slovenského pozemkového fondu.

19. Podľa § 126 ods. 1 OZ vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnenne zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

20. Podľa § 7 zákona č. 162/1995 Z. z. Katastrálny zákon, kataster obsahuje tieto údaje:

- a) geometrické určenie a polohové určenie nehnuteľností a katastrálnych území,
- b) parcelné čísla, údaje o parcelách registra „C“ evidovaných na katastrálnej mape, údaje o parcelách registra „E“ evidovaných na mape určeného operátu, druhy a výmery pozemkov, súpisné čísla stavieb, údaje o príslušnosti pozemkov k zastavanému územiu obce,2) údaje o druhoch chránených nehnuteľností, o cene nehnuteľnosti a údaje o využívaní nehnuteľností, vybrané údaje na začlenenie pozemkov do poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo do lesného pôdneho fondu, údaje o bonitovaných pôdnoekologických jednotkách, vybrané údaje na tvorbu a ochranu životného prostredia a vybrané údaje pre iné informačné systémy o nehnuteľnostiach,
- c) údaje o právach k nehnuteľnostiam, údaje o vlastníkovi nehnuteľnosti (ďalej len „vlastník“) a o inej oprávnenej osobe, ak ide o fyzickú osobu, meno, priezvisko, rodné priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo, a ak ide o cudzinca, iný identifikátor a miesto trvalého pobytu, ak ide o právnickú osobu, názov, sídlo a identifikačné číslo, ako aj údaje o skutočnostiach súvisiacich s právami k nehnuteľnostiam,
- d) údaje o základných a podrobných polohových bodových poliach alebo údaje o bodových poliach,
- e) sídelné a nesídelné geografické názvy.

21. Podľa § 70, ods. 1, 2 Katastrálneho zákona, údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Údaje katastra, a to údaje o právach k nehnuteľnostiam, parcelné číslo, geometrické určenie nehnuteľnosti, druh pozemku, geometrické určenie a výmera katastrálneho územia, názov katastrálneho územia, výmera poľnohospodárskej jednotky alebo lesnej hospodárskej jednotky, alebo organizačnej jednotky, údaje o základných a podrobných polohových bodových poliach, údaje o bodových poliach, ako aj štandardizované geografické názvy sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Záväzným údajom katastra nie je druh pozemku evidovaného ako parcela registra „E“.

22. Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej „zákon o pozemkových úpravách“), zriaďuje sa Slovenský pozemkový fond (ďalej len „pozemkový fond“). Pozemkový fond je právnická osoba a zapisuje sa do podnikového registra. Sídlom pozemkového fondu je Bratislava. Pozemkový fond môže zriaďovať územné organizačné útvary a určovať ich sídla.

23. Podľa § 34 ods. 2 zákona o pozemkových úpravách, pozemkový fond nie je zriadený na podnikanie. Svoju činnosť vykonáva podľa tohto zákona a osobitných predpisov21a) vo verejnom záujme a z tejto činnosti mu vznikajú práva a záväzky.

24. Podľa § 34 ods. 14 zákona o pozemkových úpravách, pozemkový fond za štát a neznámych vlastníkov koná pred súdom vo veciach nehnuteľností uvedených v osobitnom predpise,5) podielov spoločnej nehnuteľnosti uvedených v osobitnom predpise23h) a pozemkov, ktorých vlastníkom nie je známy, a to aj vtedy, ak vlastnícke právo štátu a neznámych vlastníkov je sporné; obdobne postupuje správca vo veciach lesných pozemkov vo vlastníctve štátu a lesných pozemkov, ktorých vlastníkom nie je známy.

25. Podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom, fond nakladá podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov30) s pozemkami s nezisteným vlastníkom (§ 13),33).

26. Prvou otázkou, ktorú súd musel vyriešiť bola procesnoprávna subjektivita, t. j. či bol Slovenský pozemkový fond (ďalej „SPF“) oprávnený podať v mene žalobcov žalobu o určenie vlastníctva, ktorú namietal žalovaný, aj keď ju nesprávne označil ako aktívnu vecnú legitímáciu. Svoje tvrdenie opiera o uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 223/05 zo dňa 19. 10. 2005, ktoré podľa jeho tvrdenia potvrdzuje, že SPF nemá procesnoprávnu subjektivitu na podanie žaloby.

27. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 223/05 zo dňa 19. 10. 2005 vyplýva, že ÚS SR odmietol sťažnosť SPF pre zjavnú neopodstatnenosť, pričom svoje rozhodnutie zdôvodnil nasledovne: Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a v rozsudku 1Cdo/203/2004 zo dňa 23. 11. 2004 (doručenom SPF dňa 11. 01. 2005) dospel k záveru, že dovolanie nebolo dôvodné. NS SR v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že zákonného zástupcu štátu spravidla vymedzuje osobitný zákon tak, aby bolo zrejmé splnenie podmienky uvedenej v § 21 ods. 2 OSP „ktorého sa vec týka“. Zákonný zástupca štátu, ktorého sa vec týka, je teda ten orgán, so zákonnou náplňou činnosti ktorého priamo súvisí predmet súdneho konania. Podobným spôsobom je podľa názoru NS SR vymedzený predpoklad zákonného zastúpenia štátu pre SPF aj v ust. § 34 ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb. SPF ako zákonný zástupca štátu musí v zmysle citovaného ustanovenia v konaní preukázať, že predmetom súdneho konania sú nehnuteľnosti uvedené v ust. § 17, v spojení s § 1 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., a že tieto nehnuteľnosti sú vo vlastníctve štátu. Uvedené predpoklady je potrebné skúmať v každom súdnom konaní individuálne a iba po ich preukázaní možno považovať SPF za zákonného zástupcu štátu (Slovenskej republiky). Aby v zmysle ust. § 34 ods. 14 zákona mohol SPF zastupovať štát pred súdom - na základe zákonného poverenia, musí ísť o súdne konanie vo veciach nehnuteľností, ktoré sú vo vlastníctve štátu, čiže SPF prináleží oprávnenie zastupovať štát pred súdom vo všetkých veciach, keď je nesporná existencia vlastníckeho práva štátu. Podľa názoru NS SR z obsahu ust. § 34 ods. 14 zákona nemožno vyvodiť záver, že SPF má zákonné oprávnenie zastupovať štát v žalobách, ktoré sa týkajú samotnej existencie vlastníckeho práva štátu (napr. v žalobách na určenie vlastníckeho práva, ak je toto vlastnícke právo spochybňované. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení vo veci sťažovateľa. Uvedený výklad najvyššieho súdu však nie je možné považovať za odporujúci čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd pri uplatňovaní právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02). V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré treba ustanovenie § 34 ods. 14 zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, obvodných pozemkových úradov, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov, interpretovať a uplatňovať práve takýmto spôsobom, a nie iným, a tým zároveň podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne) odpovedal aj na argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej toto zákonné ustanovenie treba vykladať a uplatňovať odlišne.

28. Na základe vyššie uvedeného sa javí, že SPF nemá procesnú subjektivitu v prípadoch, keď nie je nesporná existencia vlastníckeho práva štátu. Súd však poukazuje na tú skutočnosť, že v čase vydania tohto rozhodnutia ÚS SR, t. j. ku dňu 19. 10. 2005, ust. § 34, ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb. znelo: „Pozemkový fond zastupuje štát a neznámych vlastníkov23h) v konaniach pred súdom vo veciach

nehnutelností vo vlastníctve štátu uvedených v osobitnom predpise,⁵) podielov spoločnej nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu a poľnohospodárskych pozemkov, ktorých vlastník nie je známy; obdobne štátna organizácia lesného hospodárstva vo veciach lesných pozemkov²⁰) vo vlastníctve štátu a lesných pozemkov, ktorých vlastník nie je známy, zastupuje štát a neznámych vlastníkov.“

29. Následne však od 01. 01. 2008 došlo k zmene predmetného ustanovenia, práve na základe vyššie spomenutého rozhodnutia Najvyššieho súdu SR na ktoré poukazuje uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 223/2005, ako vyplýva z dôvodovej správy k predmetnému ustanoveniu: „Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach podaných určovacích návrhov o vlastnícke práva štátu môže Slovenský pozemkový fond alebo správca lesného majetku vo vlastníctve štátu konať za štát len v prípadoch, že ide o nehnuteľnosti, ktoré sú vo vlastníctve štátu, teda vo všetkých veciach, keď je existencia vlastníckeho práva štátu nesporná. Navrhovanou úpravou sa uvedeným subjektom dáva možnosť zastupovania pred súdom aj v prípadoch, že je vlastnícke právo štátu sporné.“ Na základe tejto novely predmetné ustanovenie počnúc od 01. 01. 2008 znelo: „Pozemkový fond za štát a neznámych vlastníkov^{23h}) koná pred súdom vo veciach nehnuteľností vo vlastníctve štátu uvedených v osobitnom predpise,⁵) podielov spoločnej nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu a poľnohospodárskych pozemkov, ktorých vlastník nie je známy, a to aj vtedy, ak vlastnícke právo štátu a neznámych vlastníkov je sporné; obdobne postupuje správca vo veciach lesných pozemkov vo vlastníctve štátu a lesných pozemkov, ktorých vlastník nie je známy.“

30. Zákonodarca v záujme spriechodnenia procesu usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom a i obnovenia hodnoverného spôsobu evidencie práv k nehnuteľnostiam (ktorý sa v tuzemských podmienkach vytratil prakticky okamžite v súvislosti s opustením intabulačného princípu a strate niekdajšieho významu inštitútu pozemkovej knihy krátko po II. svetovej vojne) ustanovil mechanizmus nakladania SPF aj s pozemkami dvoch kategórií vlastníkov, majúcimi byť zahrnutými do posledných dvoch zo štyroch zákonom príkladmo vymenovaných súpisov utvárajúcich register obnovenej evidencie pozemkov (1. pozemky, ktorých vlastník je známy, ale ktorého miesto trvalého pobytu alebo sídlo nie je známe podľa čl. I § 8 ods. 1 písm. c/ zákona 180/1995 Z. z. a 2. pozemky, ktorých vlastník nie je známy podľa písmena d/ tu spomínaného zákonného ustanovenia), označenými tiež súhrnným pomenovaním „pozemky s nezisteným vlastníkom“ (tu por. i čl. I § 13 a § 16 ods. 1 písm. b/ zákona 180/1995 Z. z.) a pri takýchto vlastníkoch (resp. pozemkoch), ako aj pri pozemkoch, ktorých vlastníctvo nie je evidované podľa predpisov o katastri nehnuteľností v súbore geodetických informácií a v súbore popisných informácií alebo ak sa nepreukáže inak (čl. I § 16 ods. 1 písm. c) zákona 180/1995 Z. z.) zákon priznáva nato určenej právnickej osobe oprávnenie na zastupovanie vlastníkov v konaniach pred súdmi a inými orgánmi verejnej správy (čl. I § 16 ods. 2 zákona 180/1995 Z. z.).

31. Na základe vyššie uvedeného súd zdôrazňuje, že Slovenský pozemkový fond má oprávnenie podať žalobu o určenie vlastníckeho práva v zastúpení nezistených vlastníkov, pričom toto jeho oprávnenie vyplýva z ust. § 34 ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb. a § 16 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. Taktiež, čo sa týka lesných pozemkov uvedených ako lesné pozemky v KN „E“, druh pozemku evidovaného ako parcela registra „E“ nie je záväzným, a teda SPF je procesne legitimovaným podať žalobu za neznámych/nezistených vlastníkov aj v prípade pozemkov, ktoré sú v KN „E“ označené ako lesné pozemky.

32. Zo záveru, že súd považoval žalobcov za subjekt s procesnoprávnou subjektivitou, nemožno automaticky vyvodit', že sú v spore aj aktívne vecne legitimovaní.

33. Slovenský pozemkový fond podal žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v mene nezistených vlastníkov nehnuteľností, neoznačených bližšími identifikačnými údajmi okrem mena a priezviska, popierajúc správnosť osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva právnym predchodcom žalovaného spísaného v notárskej zápisnici na Notárskom úrade vo Vranove nad Topľou notárom JUDr. Štefanom Štefankom dňa 02. 10. 2008 pod sp. zn. N 220/208. V súčasnosti sú ako vlastníci nehnuteľností, ku ktorým sa žalobcovia domáhajú určenia vlastníckeho práva, zapísaní žalovaní v 1. - 3. rade na základe darovacej zmluvy zo dňa 28. 06. 2017 (V 1116/2017) - žalovaný v 1. rade, kúpnej zmluvy zo dňa 19. 09. 2016 (V 2306/2016) - žalovaná v 2. rade a kúpnej zmluvy zo dňa 26. 09. 2019 (V 1718/2019) - žalovaný v 3. rade. Z listín doložených do súdneho spisu je možné zistiť, že pôvodne boli ako nezistení vlastníci zapísaní D. E., Z.. V.; T. E., Z.. Y.; D. S., Z.. I.; D. C., Z.. S.; N. C., Z.. S.; N. C., Z.. S.; T. S., G. S., D. S., G. S. N. N. S..

34. Zástupca žalobcov uviedol, že žalobcovia nemali inú možnosť domôcť sa vlastníckeho práva k spornej parcele len podaním súdnou cestou, čím je daný naliehavý právny záujem žalobou na požadovanom určení. Len žalobou na určenie vlastníckeho práva sa môže odstrániť právna neistota v postavení žalobcov a zosúladiť stav v katastri nehnuteľností so stavom právnym.

35. Otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a inštitút subjektu neznámeho (nezisteného) vlastníka je potrebné posúdiť aj zo širšieho hľadiska, interpretujúc skutočný účel a úmysel zákonodarcu (teleologický a logický výklad). Ako už bolo uvedené, záujmom a úmyslom zákonodarcu bolo spriechodnenie procesu usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom a obnovenia hodnoverného spôsobu evidencie práv k nehnuteľnostiam, ktorý sa vytratil v tuzemských podmienkach prakticky okamžite v súvislosti s opustením intabulačného princípu a straty niekdajšieho významu inštitútu pozemkovej knihy krátko po II. svetovej vojne. Ak bolo úmyslom zákonodarcu vytvorením inštitútu neznámeho vlastníka spriechodniť proces usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom a obnoviť dostatočne hodnoverný spôsob evidencie práv k nehnuteľnostiam a SPF pri vykonávaní činností zverených mu osobitnými predpismi (zastupovanie nezistených vlastníkov a nakladanie s pozemkami nezistených vlastníkov) má postupovať vždy v súlade s verejným záujmom (§ 34 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb.) bolo povinnosťou Slovenského pozemkového fondu preukázať v konaní, aký verejný záujem sleduje žalobou o určenie vlastníckeho práva k pozemkom v prospech nezistených vlastníkov. Podanou žalobou sa zákonný zástupca nezistených vlastníkov domáha určenia vlastníckeho práva v prospech osôb, o ktorých nevedno, či vôbec žijú, príp. či majú záujem byť vlastníkami označených nehnuteľností. Vyhovením žalobe o určenie vlastníckeho práva by sa dosiahol pravý opak účelu sledovaného zákonom č. 180/1995 Z. z. usporiadať vlastnícke vzťahy k pozemkom. Je zrejmé, že účelom tejto žaloby je zabrániť, aby žalovaný ostal vlastníkom nehnuteľností, ktoré podľa názoru zástupcu žalobcov nezískal žalovaný zákonom predpísaným spôsobom, avšak súd musí v prípade žaloby o určenie, či tu právo je alebo nie je vždy skúmať, či existuje na takejto žalobe naliehavý právny záujem. Zástupcovia žalobcov v tomto konaní naliehavý právny záujem na nimi požadovanom určení nepreukázali. Nemôže byť daný naliehavý právny záujem na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorým sa sleduje len navrátenie stavu veci do stavu ante quo, ktorý nezodpovedá požiadavkám na zápis vlastníkov do katastra nehnuteľností.

36. Žalobca správne poukázal na to, že potreba zavedenia osobitného subjektu neznámych, resp. nezistených vlastníkov vyplynula z potreby v procese usporiadania pozemkového vlastníctva zaviesť čo najefektívnejšie postupy a pravidlá pri usporiadaní pozemkového vlastníctva s ohľadom na poskytnutie rovnakej ochrany vlastníckeho práva všetkým vlastníkom a zákonmi zavedený subjekt neznámych, resp. nezistených vlastníkov bol následne využívaný v ďalších súvisiacich právnych predpisoch za účelom zefektívnenia riešenia vlastníckych vzťahov k pozemkom, resp. nakladania s pozemkami. Cieľom zavedenia špecifického subjektu - nezisteného, resp. neznámeho vlastníka bolo napomôcť pri evidencii a usporiadaní vlastníckych vzťahov, a to aj v súdnych konaniach, pričom nakladanie s pozemkami nezistených vlastníkov a zastupovanie nezistených vlastníkov pred súdmi a inými orgánmi zveril zákon výslovne SPF. Týmto špeciálnym predpisom je tak zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov nezistených vlastníkov, a to aj v konaniach pred súdom, aby sa mohol uskutočniť proces, ktorý sa priamo týka práv a oprávnených záujmov neznámych vlastníkov (aby táto osobitná skupina osôb neutrpela ujmu na svojich právach). SPF pri vykonávaní činností zverených mu osobitnými predpismi postupuje vždy vo verejnom záujme a teda aj ustanovenia, vymedzujúce rozsah oprávnenia SPF konať v prípade pozemkov s neznámym vlastníkom, je potrebné vykladať s prihliadnutím na verejný záujem, ktorým nepochybne je spravodlivé usporiadanie pozemkového vlastníctva a poskytnutie rovnakej ochrany vlastníckeho práva všetkým vlastníkom pozemkov. Potreba zavedenia tohto inštitútu vyplynula najmä zo skutočnosti, že v evidencii vlastníctva nehnuteľností je zapísaných tisíce fyzických osôb, o ktorých možno s istotou tvrdiť, že už nežijú, resp. nie je známe a zisiteľné miesto ich trvalého pobytu, čo spôsobuje problémy pri nakladaní s takýmito nehnuteľnosťami. Zákonodarca preto vytvoril subjekt neznámeho, resp. nezisteného vlastníka, aby takýto subjekt, zo zákona zastúpený Slovenským pozemkovým fondom mohol byť sporovou stranou v sporoch vyplývajúcich z vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (napr. spory o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, keď vlastnícke právo patrí neznámemu, resp. nezistenému vlastníkovi). Tento inštitút je podľa názoru súdu opodstatnený predovšetkým vtedy, keď je v evidencii nehnuteľností zapísaný neznámy, resp. nezistený vlastník a je potrebné usporiadať vlastnícke vzťahy k predmetným nehnuteľnostiam. V prejednávanom spore je situácia presne opačná, keď v evidencii nehnuteľností je ako vlastník sporných nehnuteľností zapísaný žalovaný, ktorý nie je ani neznámy ani nezistený vlastníkom a žalobou sa má dosiahnuť,

aby boli ako vlastníci zapísaní žalobcovia označení ako nezistení vlastníci. Takýto postup by bol podľa súdu v absolútnom rozpore so zásadou spriechodnenia procesu usporiadania vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam a so zásadou potreby v procese usporiadania pozemkového vlastníctva zaviesť čo najefektívnejšie postupy a pravidlá pri usporiadaní pozemkového vlastníctva. Súd nevidí žiaden verejný záujem na tom, aby SPF ako subjekt verejného práva zriadený štátom sponchybňoval vlastnícke právo žalovaného, ktoré je zapísané v evidencii nehnuteľností, a žalobou sa domáhal určenia vlastníctva v prospech žalobcov, o ktorých je zásadná pochybnosť, či vôbec existujú, a teda vzniká zásadná otázka, aký je skutočný úmysel a záujem SPF na vedení predmetného sporu. Základným atribútom určovacej žaloby je odstránenie stavu právnej neistoty a vyriešenie právneho postavenia dotknutých strán. V prejednávacom spore by sa vyhovením žalobe dosiahol presný opak, keď by v evidencii nehnuteľností boli ako vlastníci zapísaní žalobcovia označení ako nezistení vlastníci. Súd preto nevidí žiaden rozumný dôvod na to, aby SPF umelo vyvolával spor a „bojoval“ za subjekty, o ktorých nevedno, či existujú príp. či majú záujem byť vlastníckmi označených nehnuteľností. (porovnaj rozsudok KS v Trnave sp. zn. 10Co/243/2016, rozsudok KS v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/120/2019).

37. Na základe vyššie uvedených skutočností preto súd žalobu zamietol.

38. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

39. V zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40. Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešný žalovaní v 1. a 2. rade majú voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Čo sa týka žalovaného v 3. rade, ktorý bol taktiež v konaní úspešný, súd v zmysle hospodárnosti konania rozhodol už v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, že mu náhradu trov konania nepriznal, a to s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/5/2017 zo dňa 25. 01. 2017, nakoľko žalovaný v 3. rade trovy nežiadal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.